

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Variis Generibus, Causis, Atque Exitu Persequutionum,
Quas pij hoc in mundo peregrinantes patiuntur**

Lens, Jean de

Lovanii, 1578

De Anglicana in pios crudelitate sub Henrico octauo. Cap. 45.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30324

sui apud hæreticos desiderio relicto. Hunc ferunt cum ægrotaret, interrogatum quonam loco mortuus sepeliri vellet, iussisse cadaueri detrahi pellem, carnes verò volucris ac feris obiectari, ex pelle postremò tympanum fieri, eoque duce bella geri: arrepturos enim affirmabat hostes fugam, simulatque tympani sonitum exaudissent. Itaque eo morte suolato, duæ continuò factiones exortæ sunt: Altera Procopum magnum, quem Rasum vocauerunt, sibi præfecit: Altera autem illum reperiri posse dictitans, qui iure Zische succederet, selectis paucis qui communi concilio bellum administrarent, sese orphanos appellauerunt. Etsi autem aliquando inter se dissentirent, neque vnus fidei omnes glutino iungerentur, sed inter eos quoque obtineret illud:

Velle suum cuique est, nec voto viuatur vno.

Vbi tamen vis aliqua a principibus catholicis ingruebat, iunctis viribus in vnis sese castris defenderunt, potentesque exercitus foras fuga consulere sibi coegerunt. Fatigauit ea secta pios reges aliquot, donec deprauata nimis Bohemia digna fuit, cui tandem hæreticus Georgius Poggeobrachius imperaret.

De Anglicana in pios crudelitate sub Henrico octauo.

C A P V T X L V.

Angliam præteriturus eram, nisi causæ propter quam illic pij complures viri passi sunt, peculiari nouitas inuitallet, vt de illis quoque persecutionibus breuiter adiungerem. Igitur cum Angliæ rex Henricus octauus prioris legitimi matrimonij vinculis exolui, atque aliud inire cõiugium cum Anna quadam vellet, repudiata ac superstite vxore priore domina Margareta; neque tamen hoc eius inceptum aut sedis Apostolicæ iudicio, aut cordatorum sententijs probaretur: decreuit tandem non amplius in his que facere collibuisse, ab alieno cuiusquam boni præsertim pendere iudicio, sed partim cæstro libidinis percitus, partim superbia efferatus, qua ferebat impotentissimè sibi, cum rex esset tantus, non licere quod liberet, declarari voluit supremum caput ecclesiæ Anglicanæ in spiritualibus & in temporalibus. Quo non præcipitat superbia inflati vnus vermiculi propter fulgentem rubea terra coronam? Et tamen quantumlibet absurdissimum hoc esset in rege, qui nisi infa-

niret, Petri Apostolorum principis successorem se non au-
 deret dicere, tota vexatur Anglia, vt publicis id vocibus ac
 subscriptionibus approbetur. Nec verò desunt impio regi
 ministri impij, qui promptissime quod voluisset, explerent.
 Et quid ministros dico? cum nec episcopi, grauesque alij ex
 ordine ecclesiastico viri defuerint, qui vel tam schismaticis
 conatibus etiam repugnantibus conscientie testimonijs ap-
 plauderent, vel eosdem roborarent, promouerentq; nequif-
 simis suggestionibus. Hic profectò in Anglicana ecclesia ac-
 cidit, quod Apocalypsis mystico sermone prænuntiat: Et
 percussa est tertia pars solis, & tertia pars lunæ, & tertia
 pars stellarum, ita vt obscuraretur tertia pars earum, & diei
 nõ luceret pars tertia & noctis similiter. Vnde & illud vah,
 vah, vah, consequutum est habitantibus in terra. Quam
 multos enim pertraxit in regiam sententiam, hoc est in schis-
 ma sacre illegum autoritas Parlamenti? quam iustis impo-
 suit episcoporum assensus? quam multis aliõ qui probata
 vitæ viris illudit quædam rationis species, vt hanc non puta-
 rent esse causam propter quam esset Christiano moriedund?
 Sed inuenit tamen tempestas hæc fortissimos quosdam vi-
 ros, quos dum nititur subuertere, multo reddidit clariore.
 In his imprimis fuit D. Ioãnes Rossensis episcopus, qui dum
 schismatico Parlamenti seu concilij regij decreto sese con-
 stanter opponit; per satellites publica potestate apprehensus,
 in arcem Londinensem includitur: vnde aliquantò post edu-
 ctus, atque in planiciem productus, eam quam Angli vulgò
 Turris collem vocant, postquam paucis populum esset allo-
 quutus, regi; & regno bene precatus, alacris & nihil mor-
 tis metu perturbatus, gracili & exhausta ceruice securim ex-
 cepit. In eo quoque virorum fortissimorum numero Tho-
 mas Morus emicuit. Qui non modò prius, quòd secundis
 regis nuptijs contradiceret, facultatibus est spoliatus omni-
 bus, perpetuoque carceri mancipatus, sed & postea tandem
 quòd schismatico Parlamenti decreto nollet acquiescere, in
 magno campo qui est aute regiam, capite truncatus fuit. In
 quo viro admirabilis fuit sedatissimi præsentissimi que sem-
 per animi tranquillitas & responsorum constantia. Cum
 enim iam in eum esset mortis pronuntiata sententia, tantum
 abest vt animo frangeretur, vt tum maximè sibi putauerit
 pro veritate esse dicendum. Quando, inquit, morti adiudi-
 catus

Apocal. 8.

catus sum, dicam liberè de vestro decreto quod sentio. Septem
 iam anni sunt ex quo in hac rem animum studiumq; meum
 intenderim, neque tamen vsquam reperire potui scriptum,
 hanc laico tributam esse diuinitus potestatem, qua supremum
 esset status etiam ecclesiastici caput. Atque hic cum eius ser-
 monem Cancellarius interrupisset istiusmodi verbis, Er-
 gone More, sapientior haberi vis conscientiaque melioris
 episcopis omnibus, tota nobilitate, toto denique regno? Ille
 inuictanter: Atego, inquit, domine Cancellarie, pro vno
 episcopo quem tuæ habes opinionis, facile centum protu-
 lero qui meam approbent, & ex illorum quidem numero
 qui inter diuos relati sunt. Pro vno quoque vestro concilio
 omnia habeo concilia generalia, annis ab hinc mille celebra-
 ta, idè pro hoc vno regno, cuius mihi auctoritatem obijcis,
 habeo Franciam, cæteraque omnia Christiani orbis regna.
 Hoc deinde adiungo, decretum vestrum perperam factum
 esse, propterea quod ex professo iurastis nihil vos vnquam
 cepturos contra catholicæ ecclesiæ vnitatem, quæ hac ve-
 stra constitutione manifestè dirumpitur. Et hæc quidè Mo-
 rus intrepidè constanterque dixit, chariorem habens tem-
 poraria hæc fluxaque vita & gloria veritatem. Neque his
 dissimilia fuere quæ doctor Reginaldus, ab eodem videlicet
 spiritu suggesta respondit: qui vnà cum alijs aliquot pro-
 pter huius catholicæ veritatis cõfessionem, atrocissimo ge-
 nere mortis affectus est. Tracti namque sunt à turri Lon-
 dinensi crate viminea, vsque ad destinatum neci locum, atq;
 illic patibulo suspensi, mox antequam strangularentur de-
 iecti sunt; deiectis verò abscissa verenda, cordaque euulsa è
 visceribus, quæ spiculator pugione transfixit atque igni cre-
 mauit. Quid frustra furis rabiosa crudelitas? nihil agis, nam
 cor tu quidem exterioris hominis euellis è mortali corpo-
 re, sed interioris cor hominis à Deo suo diuellere non po-
 tes. Corpus quidem mortale subigis & lanias, sed animus
 manet inuictus, cuius aliquando constantia damnaberis.
 Quibus autem modis fuerit Carthusiensium sanctissima fa-
 milia exagitata, quibus territa minis, quibus insidijs appe-
 tita vt schismaticum decretum approbaret: & quomodo
 tandem ex ijs octodecim, propterea quod ab vnitatem se ec-
 clesiæ nollèt segregare, ab illis Anglicanis feris sint excarni-
 ficati, prolixius hoc loco describendū non arbitror. Tantum

DE VARIIS PIORVM

illud ex historia proferam, quòd cùm respōdissent beati patres se consensuros in omnia quoad lex diuina permitteret, Regius vicarius subiunxit nullam se exceptionem admissurum, siue lex diuina permiserit, siue non: hoc eos quod petebatur plenè, integrè, ex animo, cum iuramento publico affirmare oportere. Cumque hic replicassent patres ecclesiam catholicam aliter semper tenuisse ac docuisse. Respōdit ille, Non curo ecclesiam, vultis consentire, an non? Quid enim aliud proficisci potuit à prophano pectore, & eo cui nihil erat potius, quàm vt impio & impuro regi faceret satis!

De Gallicanis & inferiorum aliquot Belgij prouinciarum per Hugonottas furoribus. CAP. XLVI.

SI ad nostra iam tempora nostrasq; prouincias propius accessero, quis tandem reperietur locus, qui hæreticorum violentia & cruentis armis vacauerit? Vt enim Germaniæ maxima ex parte Liuoniæ & Angliæ, Scotiæq; fileam ecclesias terrore dominantium oppressas, an non ingens nobis crudelitatis theatrum, vicina Gallia pluribus locis exhibuit? Iam non satis est, si monstra dicamus Galliam peperisse, quod euenisse exorto Vigilantio miratus est diuus Hieronymus, cùm viris semper fortissimis & eloquentissimis abundasset. Immanes iam protulit feritate beluas, perq; omnes suppliciorum modos monstra crudelia. Refugit calamus vel paucis perstringere, quæ nequeunt sine ingenti animi horrore cogitari. Nonne aut terræ viuos infodere catholicos, aut eorum paruulas adhuc proles discerperunt, aut euiscerant sacerdotes, aut abstractam capitis pellem, reflexere clauis, aut resecta impudenti crudelitate genitalia, deuorari à miseris coegerunt? Nam reliqua erant vulgaria, strangulationes, confossiones, submersiones, carceres, contumeliæ & verbera. Sacras ædes aut subuertisse, aut fœdasse flammis, ludus erat: vestes sacras in cineres redegisse, calices furripuisse, confregisse venerandas Christi & sanctorum imagines, pietatis opus credebatur. Nimirum qua cæcitate Christum persequens Saulus, Deo nihilominus sese præstare censebat obsequium, eadem prorsus isti Christum persequentes, Christo seruire se interim arbitrantur. Ac ne capiti soli, sanctissimum eius corpus impiissimè calcando facere viderentur iniuriam membrorum eius, hoc est inuictissimorum martyrum,